

Дмитро Лінартович

СЛОВОСПІВ

Збірка поезій

Кам'янець-Подільський
ФОП Сисин Я. І.
Абетка
2023

УДК 821.161.2'06-1
Л59

Ілюстрації **Софії Малої**

Лінартович Д.

Л59 Словоспів. Збірка поезій. – Кам'янець-Подільський : Сисин Я. І., 2023. – 104 с.; іл.
ISBN 978-617-7922-08-6.

Вітаю, читачу, ти тримаєш у руці книгу, яка написана серцем. У житейському морі є багато станів, чуттів і пройдених шляхів. Та головне у цьому вирі залишатися людиною. Попри все, що б там не було. Словоспів – це про людське єство і те, що переживає особистість під час своєї подорожі у житті, у цьому світі.

УДК 821.161.2'06-1

Електронний варіант збірки поезій за посиланням:
https://abetka.in.ua/product/slovozpiv_zbirka_poeziy_avtor_-_linartovich_d-522/

ISBN 978-617-7922-08-6

© Лінартович Д. К., 2023

Переднє слово

Після важкого поранення у Соледарі та подальшого лікування і реабілітації Дмитро Лінартович, якимось, під час однієї розмови сказав: «Всевишній зберіг моє життя в цій війні, мабуть, для того, щоб я створив ще щось важливе та знакове».

І тут неможливо не погодитись, бо вже після повернення до лав свого десантно-штурмового підрозділу Збройних Сил України, він створює «Словоспів», який ми маємо можливість тримати в руках.

Цей «Словоспів» розпочинає своє власне життя... Він заряджає кожного із нас, небайдужих громадян, він піднімає бойовий дух воїну сучасної російсько-української війни, який їде на фронт... Тексти книги – це співані поезії, поставлені на акорди, що народились із глибини світогляду українського воїна-актора-патріота.

Дуже хочеться, щоб «Словоспів» мав продовження... Бо війна ще не закінчилась. Бо ми ще не відчули присмак Перемоги.

P.S.: Особлива подяка за неймовірні ілюстрації до цієї збірки співаної поезії талановитій художниці із Кам'янця-Подільського. Саме вона – автор ілюстрацій Софія Мала, перенесла рядки поезій Дмитра Лінартовича у свою художню графіку, яка, гармонійно поєднавшись у «Словоспіві», підсилила цю збірку ще одним українським талантом.

Славко Полятинчук,
голова Кам'янець-Подільського
об'єднання Товариства «ПРОСВІТА»
імені Тараса Шевченка

ОКОПИЩЕ

Я буду рухатись, допоки не впаду.
Якщо впаду, то все одно повзтиму.
Лопату в твердь всаджу.
Копатиму тут, далі не йтиму.

Сестриця лісосмуга шепотить:
«Бійці, я замаскую вас,
Нехай вам листя шелестить,
Ви ж вигравайте час!»

Та вибухи, усе двигить!
Ми поповзом, як змії,
І тіло із середини дрижить
Вгамовую події!

Накриє нас у будь-який момент,
У лоні ґрунту лежу, як родовище.
Лопата – шансовий інструмент,
Мозолюсь, рию сховище.

Чим глибшу викопую яму,
Тим більше просунуь вглиб.
Земля сказала: «Я догляну,
Втискайся в мене, не схиб!»

Окопище – останній прихисток.
Моє помешкання і порятунок.
У нім заліг – на зубах пісок
На порожній шлунок.

Б'є артилерія! Без перестанку!
Всі в укриттях чаїлись.
Свинцеве небо на світанку,
Ми крізь землю провалились.

АЛЛО, БРАТЕ!

Алло, вітаю, брате, усе гаразд сьогодні,
Лиш декілька пострілів напередодні.
Ворог стягує війська.
Брате, як там дівчина моя?

Що?.. А... Вітання передавай,
Та тільки не зволікай!
Скажи їй, що все гаразд зі мною!
Трясця, їх тут ціла купа гною...

Та по периметру розгорнувся загарбник,
Ладен чавити наш клаптик,
Але наша військова частина стоїть!
Ох, як хочеться це припинить!

Під прицілом постійно в облозі,
А поспішні дії робити – не в змозі.
Чекаєм наказу, готові до бою...
Алло, а пам'ятаєш, як на рибалці з тобою?

Не чую тебе, поганий зв'язок!
Чекай, зроблю з фляги ковток!
Алло, брате, як твоя робота?
Радий за тебе! Як у місті погода?

Я кажу: нас оточено звідусіль,
У нападника нездоровий хміль!
Хоче встановити свій закон –
Узяти нас у полон, без перепон.

Що? Ні, не відступаємо, бо на позиціях –
Звичка в експедиціях.

Ось, чекаємо, коли підмога підійде...

Ну все, брате, щастя – скоро сонце зійде...

БОЙОВИЙ ОФІЦЕР

Генерал сьогодні не в гуморі.
Що поробиш? – мапи, стратегії...
Штаб у шоці, у ступорі,
І погані новини в медіа.

Пункт опорний розбито,
Поле бою по секторах,
Лівий фланг не прикрито,
БТР перекинуло на віражах.

Бойовий офіцер тужив,
Лаявся, не міг до тями прийти.
Поранених брезентом укрит...
Обіцяній підмозі не підійти...

Новоспечені лампаси
Й золоті кокарди
Віддають бійцям накази,
Проливати червоні фарби.

В учбовій частині
Навчав лейтенант:
«Шолом прострелений
Статут – твій гарант!»

Вищий склад у кабінеті,
А рядовий горілиць на стерні.
Гостре лезо багнета
І теплі гільзи в багні.

Якщо розплющені очі,
Отже, є ще шанс.
Відступити цієї ночі
І забрати в смерті аванс.

ВЕДМІДЬ

Ладнаюсь спати,
Час себе вкладати.
Місяць усміхався...
Раптом припхався

Кошлатий ведмідь,
Їдїть-калатїть
Гримає у двері,
Хоче до оселі.

Клишоногий гарчить,
Людським голосом кричить:
«Одчини... гину!
Хату перекину!

Хочу горілки,
Чув у тебе є сопілки,
Хочу жерти, горлати,
На бандурі грати!..»

Я йому відповідаю:
«Тебе давно знаю,
Ти п'яниця знаний,
Після тебе одяг драний.

Ти до себе повертайся,
Працювати не цурайся,
По цимбалам усе тобі,
Іди проспись і відвали!»

А ведмідь за своє:
«Тут усе геть моє,
Як захочу, так зроблю,
Що в обіймах задушу!..»

Тут кінець розкажу.
Звір зі сказу
Гепнувся на ґанку
З похмілля зранку!

8 МЕТРІВ

Що, падло, поцілив невлучно?
Бо я в руїнах, у себе вдома!
Мене шукати з прицілу незручно,
Бо мені кожна розбита цегла знайома.

Ти стріляєш у мене напружено.
Я не мішень! Тому ухиляюсь.
Мого побратима поранено,
Витягну його – присягаюсь.

І не залишу його на поталу
Підкошеного від наглої кулі.
Тіло тягну по уламках помалу,
Дивака із родини Зозулі.

До війни він був науковцем,
У нього винаходи за плечими.
Я ж був бешкетником-хлопцем,
Чудив із друзями ночами.

Зі мною, то зрозуміло,
Але він смішний в окулярах.
Обличчя його зацікавило...
Сидів би у своїх кулуарах.

Навіщо він сюди приїхав?
Вивчав би свої науки!
Натомість, порох нюхав
І, стріляючи, горлав: «Падлюки!»

«Професор», його позивний.
Координати вогню визначав.
Бійці нарікали, що мовчазний,
Щось у голові собі складав.

Він майже нічого не казав,
Міг довго дивитись на патрон –
Напевно, розрахунки складав,
Думав про черговий заслон.

А зараз повзу, прихопивши його,
Ой, як невдало потрапили ми!
Я готовий читати наукові книжки,
Тільки ти, чуєш, живи!

Вісім метрів до укриття,
Чи добіжу чи ні,
Перед очима пробігло життя
Із другом пораненим на межі!

ВТРАТА

Як повірити в те, що тебе нема?
Я хотів би реальність відтяти!
Та де там... дастьбі, катма...
Друже, пробач, що не зміг врятувати.

Не можу змиритися з тим, що він полеглий,
Бо перед очима, як живий стоїть,
Щось кричить до стіни прилеглий,
А мене від вибухів млоїть!

Ти встигаєш над собою кепкувати:
«А таки ужалили джмелі!..»
І від болю почав словами жонглювати,
Бо в тобі засіли осколки чималі.

Тягну побратима з пройми дверей,
А він мені: «Облиш, на мене не зважати!
Бийся за цей дім, дітей, людей,
А я буду сам себе оглядати!»

Я йому брешу, що все в порядку.
З-поміж моїх пальців тече його кров.
І наклавши тампоновану накладку,
Я відчув справжню до ближнього любов.

Замість нього мусив бути я,
Картаю себе стоячи біля труни.
Поруч мовчить вся його рідня.
Я не бачив більшого натягу струни!

Як же ж так! Уберегти не зумів!
Чом прогавив твій порив?!
Я в бою – колотнечі не зрозумів,
Як ти своїм плечем мене перекрив.

ВИХОВНИК

Жовна тверді, м'язи мічні
Від тренувань, виснажливих змагань.
Я і суперник биті, гематомами ситі.
Лупцюю грушу, вкладаю душу.
Рухаюсь до кінця, пильную бійця.
Попереду бій, шипить змії:
«Навіщо це все, глянь на лице,
На збитий кулак, якщо не мудак,
Залишся в роздягальні, одіж – пральні,
Рукавиці на цвях, тиняйся по місцях
Де носять на руках, виспівуючи в піснях,
Дістань з кишені долари зелені!»
Чую наuczання, виховника спонукання:
«Не відволікайся, а займайся!
Чого отетерів, що дупу зігрів?
Входжий у зал, будь гостим, як корал!
Чого розкис, біля дзеркала завис,
Чемпіон, іди, зад супернику надери!
Затям спортсмен, серед усіх арен,
Глядацьке видовище, спостережливе середовище,
Воно зна, хто ти, аплодує доти,
Допоки на ногах, є сила в руках!
Щоб битися – розігрітися!
Вагання забудь – перемогу здобудь!
Доведи собі, що здатен, ладен.
Держи суть, у добру путь!»

ВОЛОНТЕРКА

Її долоні хлібом пахнуть,
А я замурзаний, як пес.
Після бою нам не чахнуть –
Загін із волонтеркою воскрес.

Вона нещодавно приїхала
Й одразу взялася до справи,
І нас голодних кликала:
«Хлопці, поїжте гарячої страви!»

В її очах стільки тепла,
Що забуваєш про рани.
Вона оберіг принесла
Своїми чуйними руками.

Вояки сьорбали бульйон,
На мене подивилась, як на сина...
Я був щасливий, мов хлопчина,
Яка ж то ніжна материнська сила!

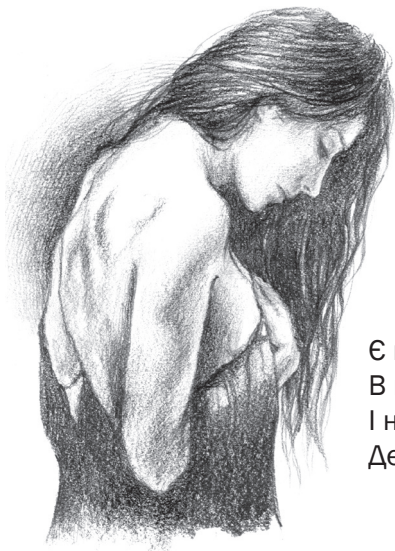
Наливши чаю на травах,
Вона молилася за нас,
Щоб нам на переправах
Тримати мужності запас.

ДОВКРУЖ

Довкруж нас
Зупинився час,
Ти дивовижна Така –
Краса неземна!

Нас доля звела,
Сюди привела,
З тобою цей світ –
Яскравий цвіт!

Кохання не має меж,
За зорею стеж.
На ній нам жити,
Вічно любити.

Наші руки сплелись,
Серце не стережись!
Обіймаю Тебе,
Отако, Е-г-ее!

Є повітря, у нім любов,
В нас тече бурхлива кров,
І несе у небокрай,
Де ми створимо рай!

ДОРОГА

Дорогою своєю йти – це шлях,
А рухатись по ній по-різному буває,
І реагуючи на дороговказ,
Зупинки й швидкість виникають.

Дистанція життєвого шляху –
Проста, як копійчина, –
Народження, хода
І смерть – контрастна зміна.

Життя кардіограма,
Котра складається з обставин і подій.
Це партитура і музична гама
Здобутки, що виникли із мрій.

Знаю, що є початок і кінець,
Але в цій формі нецікаво існувати,
Бо так Бажання спиняє нанівець
Те серце, що хоче пізнавати,

Побачити відчути і пройти
На роздоріжжі, коли ліворуч і праворуч
Дорогу свою знайти,
Що з долею пов'язана пліч-о-пліч.

Г Р И П

Грип вирує, взимку ходить
По домівках, вулицях, він бродить,
Різних він людей приймає,
А пізніше в ліжку добиває.

Проникає грип у тих,
Хто закутатися не встиг,
Вітер наскрізь протинає,
Імунітет наш підриває.

Буре-буре, буревій,
А ти на мене не дми, не вій
Буре-буре, буревій,
А ти на мене не дми, не вій.

Ломить тіло, ніс забитий,
Лежиш під ковдрою перебитий,
Тридцять сім температура,
Тіло, наче арматура.

Поклади гірчичника під спину,
Проковтни таблетку аспірину,
Вкинь у гарячий чай малину,
Вийдеш ти міцним із карантину.

Якось у таку холодну пору
Піднімалось дитинча додому вгору,
Йшло воно закутане в теплий одяг,
Не здолав його холодний протяг.

ДЕСАНТНИК

У нас зіниці сфокусовані,
Пружні м'язи треновані.
Надійно вкладений парашут,
Мені за побратима тут.

На Борту стрибок за мить
Я порину в тривожну блакить.
Мій нерв – оголений дріт,
Я зриваюсь у політ!

Розкрили парашути десантники,
Відчайдухи – романтики!
Спускаються на крилах,
З адреналіном у жилах!

І вітер свище звернення:
«Готуйся до приземлення,
Ногами ґрунт зустрічай,
Бач перешкоду – не зволікай!»

Карколомний марш-кидок,
Рейд – тактичний крок,
Штурм – палке дихання...
У горнілі зіткнення!

ЖУРАВЛІ

Вранці прокидаюсь я!
На годиннику дванадцята!
Це моя душа
Відпочила від вчорашнього дня.

Де я вчора був,
Я давно забув,
Скільки сказано було,
Мені сьогодні все одно.

Підриваюсь – чую рингтон,
У слухавці не твій діапазон,
Отже, гори даремно будував,
Коли ввечері додому проводжав.

Дивлюсь на двір у вікно,
Спогади кидаю на дно.
Довго думати не зміг,
Зірвавсь на роботу і побіг.

У твоєму сні,
Немає місця мені.
І скажу тобі:
«Пролетіли журавлі...»

ЗГАДАЙ ХЛОПЦЮГУ

Моя периферія – застигла форма.
Тут ейфорія, знеболювальне – норма.
Матюччя, п'ятика, коротше по колу,
От така граматика, не дійти в школу.

Просякнута арка, вузькі проходи,
Брудна сварка, нарвані ноти,
Старі двори, ростуть діти,
Вуличні піснярі є привід радіти!

Верхи, телеканали, політичні гасла,
А на пониззі прохали: «Хліба і масла!»
Завсідні бувальці, територія мічена,
Неандертальці, поліція помічена.

Знічев'я промисли збити з пантелику
Та домисли, як натовкти пику.
Підводься втомлений, життя, як рулетка
Рахунок поповнений, якщо є клепка!

Згадай хлопцюгу: він вибився в люди!
Потрапив у смугу, тепер він усюди!
Згадай хлопцюгу: він вибився в люди!
Потрапив у смугу, тепер він усюди!

ЗЕМЛЯЧЕ, СТРИВАЙ

Штурханка, гармидер у камері.
Планова гупавка до розтакої матері!
Гострі предмети в роз'ятрені днини
Вилучи стилети, уникни різанини.

Очільник тюрми про все в курсі,
Тримаємо ми руку на пульсі.
Щоб не сконати, попри систему,
Треба гойдати посил на антену!

По лезу йдучи, по вістрію залізному,
Завмири, не скавучи, ще буде по-різному.
Кожному лячно, усі ми люди,
Живи вдячно, не йди в паскуди.

Роба з бязі, твори по щирості,
Переходь у князі, без надмірності.
Арештанти на споді – без нарікання –
Стане в пригоді – Самовладання.

Земляче, стривай!
Ось міцний чай,
Думу ширяй,
Про далеч-край...

ЗОРЕПЛАВЦІ У ПАНОТЦЯ

Зореплавці у Панотця
Мовили: «Як стануть зірки
Залежитья від Творця...
Давайте наїдки й огірки!»

Після трапези, наприкінці
Льотчики-випробувальники
Говорили про взірці,
Що не гоже жити в срачі.

Чом у пилюці, в ангарі,
Наші літальні апарати,
Як душі в угарі!
Ну годі, себе картати.

Твори – будуть польоти.
Тримайся – не згинь.
Бачу ти не проти!?
Домовились? Амінь!!!

Наш космос ген-ген,
А решта смертне,
Жага бути Там – поза систем.
Та земне тяжіння уперте!

Нас усунули від польотів
Не за станом здоров'я,
А за чиновницьких поворотів,
Ну і бунтарського лихослов'я.

Бачить Бог, ми хочемо
Зірковий чумацький шлях.
Піло́те, терпіння точимо,
Будемо Там хоч у туфлях!

КАПЕЛАН

Я сповідатися не звик.
Та все ж таки в храм прийшов.
Я чую полеглих крик,
За це іще пролеться кров.

Моя душа розхристана,
Я все віддав безжальній війні.
Скажіть, Отець, в чім істина?
Коли пульсує біль у сивині.

Я знов вкотре розправляю плечі,
Бо вже не спав бозна-коли.
Збираю в дорогу речі,
Не змивши з обличчя золи.

Зміцни мою силу, Боже!
У Вирві зброю схопи й біжи!
Зневіру впускати негоже!
Ти ж перемоги вузлами в'яжи!

Молиться капелан.
Отче, допоможи.
Вирівняй стан.
Віру наверни!

КОТИТЬСЯ ПО ПОЛЮ М'ЯЧ

Котиться по полю м'яч...
Колесо історія катає.
Гетьман – Головнокомандувач
Співгромадян закликає:

«Гайда, зброєносці!
Проламний спів!
До бою, переможці,
З нами народний гнів!

Ну що, погуляймо, Браття,
Крижані мармизи!
Двожилаві жахаймо,
Нелюда, у нього капризи!»

Ми супостата не берем в полон,
Нам не потрібні такі бранці,
Кулею розбудимо сон,
Полоскочемо нерви вранці.

Нечисть б'ємо по зубах.
За нами правда, сила.
Душі широкої розмах –
Нас кривна лють збудила!

Нам вітер у степах
Куйовдить найжачене волосся,
Кружляє вільний птах,
Єство угору здійнялося.

КОМАНДА ХОТИЛА В ПОРТ

Команда хотіла в порт,
Дехто за борт.
Тремтіли канати –
Наближались пірати.

Та вийшов Капітан,
Прізвисько Таран,
З відвагою,
Вагомою перевагою.

Говорив він гучно:
«Кому тут незручно?
Хто залишить корабель,
Перетворю на форель!

Ми йдемо до кінця,
Тож зайняти місця
Без щурячого писку
І без тиску».

Хапай гостряк у каюті!
Ми покинуті й забуті.
Не мовчи Адмірал:
«У нас тут повний аврал!»

На ці слова
Морська братва,
Налаштована на абордаж,
Упіймала кураж.

Очі зіщулені,
М'язи напружені.
Диявола несла хвиля –
До зустрічі миля.

Стріляли з гармати
Злодюги-пірати.
Гаки за борт,
Смертельний акорд.

Тепер ми взірці
З ножами в руці.
Море не для слабких,
Воно любить міцних.

КУРС МОЛОДОГО БІЙЦЯ

Курс молодого бійця
Починається з біганини.
З нього муштрують гравця
Придатного до стрілянини.

Після прикладних дисциплін
На тему – «Заряджай!»
Більш нічого зайвого,
Лиш на гачок натискай.

До вибухів пристосований –
Сміливість з'являється
І димом загартований,
Де курява здійсмається.

Щоденні маневри,
Пристосування до зброї,
Зуби, міцні нерви
І свист кулі злої.

Пиха стерта вщент,
Вона розкіш для солдата,
Щоб залягти – є момент,
Коли летить граната.

У кожного є страх,
Згодом адаптується,
А поки у військових таборах
Навички тренуються.

Ризик і бажання вижити
Курсант на війні відчує,
А поки, щоб не схибити –
Смугою перешкод прямує.

МЕДСЕСТРА

Ну от, закінчилася війна,
Зшивають тіло лікарі.
Заштрик дарує медсестра,
Лежать на таці сухарі.

Мені б пташиний спів
І сонячного світла промінь,
Без стрілянини снів
І веселий друзів гомін.

Шпиталь – пункт тимчасовий,
Учусь по-новому жити.
Є спосіб свідомий –
Стрижень у собі зростити.

Турботливий погляд,
Зі мною сидить медсестра.
Обожнюю твій медогляд,
Ти, як рання весна!

Вона з червоного хреста,
А я з нього знятий,
Коли визволяв міста,
Бо за характером зятятий.

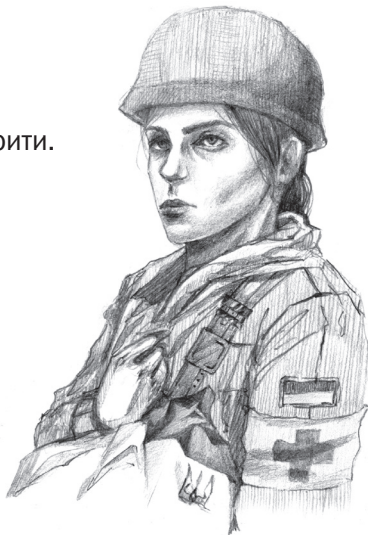
Скоро почнуться процедури,
Білі халати лікують.
Для мене це торттури,
Тому моє гарчання чують.

Лиш розуміння і любов
Зціляють мою душу
І оновлюється кров,
Отже, поновитись мушу.

Ось вона знову заходить,
Моє нутро оживає.
Мене, дикуна, це хвилює,
Що аж борлак стискає.

Я не один такий у неї,
Якого треба латати,
Вона уважна до мене
І вміє мої сторінки життя гортати.

Загострене сприйняття
Намагається заспокоїти,
Я усміхаюсь їй... хочу...
Процес одужання прискорити.

МОБІЛІЗАЦІЯ

Збройні сили оголосили:

«Хвиля мобілізації нова!»

Призовники цигарками диміли...

Батьки шепотіли: «Овва!..»

Повістка на службу – у долоні,

Медкомісія і збір речей за пів дня.

У дружин бліді скроні...

Від їзд частини зрання.

Офіцери, перевізники-спостерігачі,

Відповідають за кількість осіб

І роздають тим товкмачі,

Хто п'яний уже декілька діб...

В автобусі хриплі розмови

І спогади про строкову.

На чолі спітнілі пори

Від чуток про передову.

Як складеться розподіл далі?

Гадки не мав ніхто,

Лиш підсвідомо передчували:

«Бойові» лишають тавро.

Приїхавши до складів,
Прощались із життям цивільним.
Одягнули зелену форму і...
Всі стали взводом спільним.

Опинившись у польових умовах,
Під сонцем, у шалену спеку,
У розпачливих розмовах,
Штаб нас складав у картотеку.

МОРСЬКИЙ ПІХОТИНЕЦЬ

Одягнувши берет,
Команда йде вперед.
Обітниця «Вірний завжди!»
Загарбника рвем на шматки.

Меч, якір, крила!
Надихає звитяжна сила
«Оберігати свою територію,
Творити військову історію».

Морський піхотинець
Готує суші гостинець.
Чіпляє за берег гачки,
Лишаючи на піску сліди.

Задачі, за будь-яких умов,
Виконуються без розмов.
Спритність нам в поміч
І ворог тікає в розтіч.

Міцне тіло і дух –
Успіх наших запорук.
Логіка, стійка психіка,
А не абстрактна містика.

Морський піхотинець
Готує суші гостинець,
Чіпляє за берег гачки,
Лишаючи на піску сліди.

Вийти сухим із води,
Наблизитись до мети,
Взяти під контроль об'єкт,
В якому ворожий суб'єкт.

Холодний розум і розрахунок –
У напрацьовках здобуток.
Вишкіл і самодисципліна –
Ось наша вакцина!

Морський піхотинець
Готує суші гостинець,
Чіпляє за берег гачки,
Лишаючи на піску сліди.

МОЯ ПОДРУГА ГІТАРА

Замолоду я тиші не прохав.
Мене тягнули походеньки.
Згори Всевишній споглядав
Мої «дотепні витребеньки».

Доля гралася зі мною,
Ну і я на сцені грав
І з усміхненою грою
Глядацькі настрої гойдав.

Я чую серцебиття стук,
У горлі натруджені зв'язки,
Та з мене меться звук,
Глядач не пробачить поразки.

Тепер я сивочолий чоловік,
До мене з неба долетіла фраза:
«Не розбазарюй вік,
Не гарячкуй одразу!»

Моя подруга-гітара
Ти знаєш, як жити!
Ми з тобою гарна пара,
Ти вмієш любити!

НАРОДЖЕНИЙ

Душа потрапила в цей світ,
Як зазвичай через потуги,
І жінці клали на живіт
Немовля, що обхопило груди.

Не міг спокійно лежати цей малий
І пеленали його міцно й надійно,
Але не допомогло, бо норів рвучкий
Шарпав на собі ці пелюшки постійно.

Коли із цих ганчірок вирвалась дитина
Й побігла до людей!
Збагнувши, що таке родина
Він мчав до власних ідей!

Цей відчайдух, щасливчик,
Ввійшов у галасливий дім.
У нім голос – живчик
Рве греблю, жиє всім!

НА СТОЛІ ОПЕРАЦІЙНОМУ

На столі операційному
Усі рівні, як не крути,
У стані снодійному
«Буди – не буди».

Наркоз бере своє
Він не питає посади,
Яке ім'я твоє
І які твої засади.

Скальпель досвідчений
Працює розумно,
На міліметр лічений,
В операційній не сумно.

Чи товстосум, чи бідаха...
Для всіх одні шви.
Проси, як поранена птаха:
«Крило заживи!..

Не полишай, Боже!..
Лікарю, скільки треба?»
Спокій допоможе.
І сили з неба.

Отак нагадав Творець
Заземленій «еліті»
Не треба гаманець
На тому світі.

О-го!
У Всевишнього
Всі ми рівні
До одного.

НА ФЛОТІ

На флоті небезпечній роботі,
Стужавілий, моряк зрілий
Кличе душу: «Боротись за сушу,
За спинами, море з рибинами!
Гляди хвилі, які злостиві,
Чужинець корабель, жадає наш щабель.
Без нашої згоди, територіальні води
Він хоче перетнути, дамо йому ковтнути!
Я на причалі облишив печалі!
Що!? Рятівне коло? Ненавиджу це слово!
Наш катер, має характер!
Мерщій, Вітровію, дамо морський бій!
І хай чигає глибина й паскуда новина,
Що екіпажу замало, та діймо зухвало:
Гідрокостюм, різці, бойові плавці!
...підводні – зусилля надприродні!
На суходолі врятуємо долі...»
Ну от, і вихід з води...
Переходжу на «Ти»!

НАША ЛЮБОВ КОМЕТА

Наша любов – комета!
Цілунок ставить мітку.
Потрапивши у тенета,
Як звір у сітку.

Отямитись не встигаю...
Кухня, чай, ложе...
Ти не відпустиш – знаю
Тягнути далі не гоже.

Темна нічка.
Читаємо прозу.
Підвіконня, свічка...
Міняємо позу!

Ми не лічимо пестощі,
Чуттєві дотики,
Нам не потрібні лестощі,
Ми ніжні, як котики!

Я досягаю цілі,
Легке тремтіння,
Родимка на тілі...
Ет, Бракує терпіння!..

НАШІ ПРАЩУРИ

Наші пращури нам передали знання,
Встаючи зі сходом сонця зрання.
Щоб хліба здобути – гострили серпи!
Попрацюй, припади до землі, потерпи.

Подай же, дівчино, цілющої води.
Я на тебе дивлюсь, ох і гарная ж ти!
Пожди! Я тебе відведу від біди,
Від стріли, що летить від орди.

Озирнулися ми на злостивість ворожу,
Ми збудуємо разом заслін – огорожу.
В обладунки вклади Ти свій оберіг,
Щоби наше тепло я проніс і зберіг.

Обхопили долоні замашчені мечі,
Діти степу рушили проти течії.
Будь ти князь, хлібороб, а чи воїн,
Будь своєї землі роду достоїн!

Тільки в бою здобудеш свободу,
Будь вільним достоту!
Володар духу має вміння –
Тримати своє коріння!

НОВІ СТІНИ

Людськими руками будовані хмарочоси,
Великими містами кружляють стоси
Листівок хмари із шрифтами:
«Закохані пари підіймайтеся ліфтами,

Там буде кімната тисяча п'ята
У ній зарплата, достойна плата!»
За безсонні ночі, зірвані нерви,
Наліті очі, але твори шедеври!

Збирай кошти – робочі наслідки,
Біжи до пошти з річної засідки,
Візьми товару, приміряй обнову,
Виринай помалу, ти при ділі знову!

Вклади зароблене, шмат готівки,
Становище оновлене, попуск шнурівки,
Купуй квартиру, кімнати просторі,
Сусідам миру співай у коридорі.

З кута, ба, до оселі!
Ну й дива, овва, вищі стелі!
Диви – нові стіни!
Ади, заможні зміни!

НЕ ОДИН

Батьки в складчину
Дали єство в спадщину
І пустили в житейське море,
Щоб не був Перекотиполе.

Вільнодумна натура рвучка...
Доля-посестро, моя беручка,
Ти мене загнула й вела,
Як уміла, мене берегла!

Дух пращура речив мені:
«Будь людиною, хоч на дні.
Чуй оповідницький спів,
Він народу душу зігріє!»

ОБИЦЯНКА-ЦЯЦЯНКА

«Обіцянка-цяцянка можновладця
Невиконана, Братці!»
Заревли з осоругою ветерани,
Їх роз'ятрені серцеві шрами.

«Ми що задарма на війні постраждали!?
Усе доста, беремо вогнепали!»
І з'явилося відчуття переваги,
Скликані угруповання, ватаги.

Спонукає зняряддя для вбивства,
Потяг до натягу, себто насильства.
Сутичка не визнає віку, ані статі,
Можуть пристрелити на балконі в халаті.

Продірявлений, тілесні ушкодження,
Лікарі чекають на нове надходження.
І завітає на погроми, руїни
Служба безпеки України.

- Агов, керманиче, владу віддай!
- Зажди, не стріляй. От чорт! Забирай!

ОЙ, ЛЮЛІ-ЛЮЛІ

Юнак, середній зріст,
Стоїть у військкоматі.
Отримав свій піст –
Тримати руку на автоматі.

Камуфльована одежа,
Зронила матір сльозу,
На сході палає пожежа,
Не йди, благала, прошу...

«Ой, люлі-люлі,
Я ж ростила тебе!
Кують зозулі,
Повертайся як є...»

Син мовчки пішов,
Зціпив зуби до болю,
У батальйоні друзів знайшов,
Що бігли по мінному полю.

Окраєць хліба на трьох,
Води з калюжі ковток,
Куля біля скроні «-тьох»,
Блокпост на замок.

Цей день, як пекло,
Потрапив у засідку загін...
Бились з азартом, уперто,
Життя поставивши на кін.

Та сили були нерівні,
Куля не знає вподобань...
Лежать тіла покірні,
Хірург готовий до розтинань.

У шпиталі покоївка,
Відтята в хлопця нога,
Загоєний шрам, як мітка,
Психолог до нього прийшла.

У палаті заварили каву,
Згодом, міноборони йому:
«Ти, воїне, зробив добру справу...»
Та вигрібати тепер одному!

ПО КИЛИМУ ЗЕЛЕНОМУ

Тримають мене тутешні справи,
Поринув і загруз у міську суєту.
Де мій вітер і духм'яні трави?
Без яких у цих вулицях пропаду.

Полечу, поїду, пішки дійду
До степу, там землю пригорну.
Там завиває вітер степовий
І вдарить грім гучний!

Там зачерпну повітря в груди
І нетверезий розум холод освіжить,
Там пісні старовинні лунають всюди,
Й забуте, стерте знову забринить

Вітер мене до річки занеси!
Там зроблю ковток прозорої води.
Руки зв'язані візьми й розв'яжи!
Дух забитий вгору підійми!

По килиму зеленому
Босоніж піду!
На світанку в чисту річку
Увійду!

ПО МІСТУ КРОКУЄ БОЄЦЬ

По місту крокує боєць,
За ним в'ється малий,
Підліток, як з фортець
Голосить: «Агов, ти свій!

Стишуй гвинти!
Разом здолаємо рів
Чом прудкий ти!»
Воїн на це відповів:

«Хлопче, не поспішай.
Силу, волю плекай.
Дбало наплічник вкладай
Ці слова пам'ятай».

Хлопець зростив статуру,
Мрійник змужнів,
У військову культуру
Поклик привів.

У бойовитих традиція –
Випереджати на крок.
У переможця – амбіція
Тримати напоготові курок.

Пошарпанам за неньку
Він чкурнув через паркан,
Стуляючи ворогу пельку,
Так народився ветеран.

Його бригада з досвідом.
У штабі так вважали.
І на шикуванні, не поспіхом,
Орденами нагороджували.

ПО НІЧНОМУ МІСТУ

По нічному місту б'ють пляшки в намисто,
Ходять бусурмани й підрізають чисто.
Люди, а чи звірі, це немає змісту
Б'ють вони в щелепу не за віком звісно.

Там, де мало світла в парках підворіттях,
Після сарани люди в лахміттях
Обирають жертву, щоб була самотня,
Краще на підпитку і гарантована безодня.

З танців повертаючись додому без юрби,
Пригадалась фраза мами: «Пізно не ходи».
Обліпила вовча згряя скоріш,
Добре, що в кишені опинився ніж.

Очі в них без сорому, удають, що грізно,
А обличчя пом'яті, ніби старе тісто,
Коміри розстібнуті, погляд з-під чола
Випускають жало наче та бджола.

Налітають, оббирають яничари згряями
Чи студент, чи дівчина діють за звичаєм,
Підійшовши, зупинивши дарують їм синці
Гаманців немає, ох ви ж горобці.

ПОПРИ ХВИЛЯСТУ ДОЛЮ

Стоклята поразка морська
Розкидала залишки корабля
І доля пожбурила моряка
До старого маяка!

Його дівчина вродлива уздріла,
Схилившись над ним навпочіпки сіла,
А він марив: « Я встиг кулаком
У кораблетрощі зацідити двом...»

Відкривши консерву кортиком,
До нього красуня з дотиком
Чуйним голосом доповіла:
«Моряче, я навіки твоя».

Він взяв її за долоню
Солоні вуста цілували скроню,
Вони руч об руч на пару
Співали під прибій і гітару:

«Попри хвилясту долю,
Дяка Тобі і морю...»

ПРОСТИ

Вона каже: «На...» і дарує себе,
Краса неземна, я люблю тебе!
Та зірваний з канапи, краля шокована,
Бере в лапи опергрупа роздратована.

Виводять сходами, «взяли на гарячому»,
Лайливими одами гарчать по собачому.
Розбите обличчя, плювок нервовий,
Долілиць на узбіччі, урок показовий.

Тримай тишу, у гостинах у прокурора,
Не грай у афішу, це ловля простора,
Посаджений за ґрати, на казенну спадщину,
Встигни занотувати, охорону бувальщину.

Вийди на прогулянку, на бетонній платформі!
Роби руханку при наглядачеві у формі.
Кошти на руку, обачна поведінка...
Влаштовано злуку, очікує Жінка...

Прости, зажди,
Я вийду з тюрми!
Гляди...
Усе буде лади!

ПРОСТО НЕБА

У широкім, безкраїм степу,
Заблукавши один стою.
Випікає, сонце маю:
– Куди рушити не знаю.

Ні стежини, ні дороги
Забив свої ноги.
Загубилася моя стезя.
Ані руш. Скрізь стерня.

Піт спадає, спрага сушить,
Десь вода бути мусить.
Ні дощу, ані краплини,
На землі візерунок «руїни».

Сонце вогняне палає,
Горить спеку тримає.
У небі літає сокіл,
Я стою, мені це в докір.

Поруч жодної душі.
Простір є і треба йти!
По гарячій сухій землі
Рушив кроком по стерні.

І з'явилась довга стезя,
Потекла питна вода,
Проросла струнка тополя,
Протягом повіяло в полі.

Просто неба, край без дороги,
Птах під сонце здійнявся сизоокий.
Понад степом сокіл закружляв,
Крилами надію віщував.

РОЗТРОЩЕНІ МІСТА

Розтрощені міста, замурзане лице,
Сухі вуста, нас взято в кільце,
Залізничні колії, дорога розбита,
Кримінальні історії, тече оковита.

Брутальні балачки й чорна схема,
На хіднику харчки, безглузда тема.
Темні хустки, волосся – сивина,
Відрізані шляхи тепер не дивина.

Налякані дітлахи, розкидані осколки,
Розгублені птахи, лайливі скоромовки.
Зібрати ці шматки, відбудувати дім...
На це підуть роки в цих дірявих стін.

Хотіли гендлярі продати це майно,
Та без світла ліхтарі й дороге воно.
Сиділи старожили біля вогнища,
Не рвали жили для такого поприща.

САПЕР

Переді мною парубійко,
Йому дев'ятнадцять років.
На реабілітації тримається стійко,
А тут журналісти за декілька кроків.

На мінному полі він сапер,
А після поранення зараз вдома.
Перед камерами причаївся, завмер,
Його дратувала відверта розмова.

- Що відчував, коли розмінював?
- Я робив свою роботу.
- Що робитимеш далі, розмірковував?
- Кохана приїде в суботу.

Легка усмішка, щире лице,
Нутро клекоче, а спокійний зовні,
Адже увага для нього це все –
Носити з вибухівкою ящики повні.

Якось на Різдво, біля його ніг,
Дітлахи підкинули петарду.
Від вибуху він миттю заліг,
Чортихнувся і за малими побіг зі старту.

СЕРДЕНЬКО

Твій погляд, мила, випромінює кохання,
Усмішка щира – втрачаю самовладання.
Я облишу всі справи. Є тільки я і ти,
І наші духм'яні трави, у які обгорнулися ми.

Злато-зорі просто неба, ти шепочеш губами:
«Вірити треба!» і обхопила за шию руками.
Ти витягла на поверхню з глибини моє тепло,
Беру я ноту верхню, мені з тобою повезло.

Серденько, тьох-тьох,
Ми з тобою удвох...

СКЕЛЕЛАЗ

Стіна, гора, скеля...
Висота – моя оселя.
Я верхолаз серед пролаз.
Ймення моє – скелелаз.

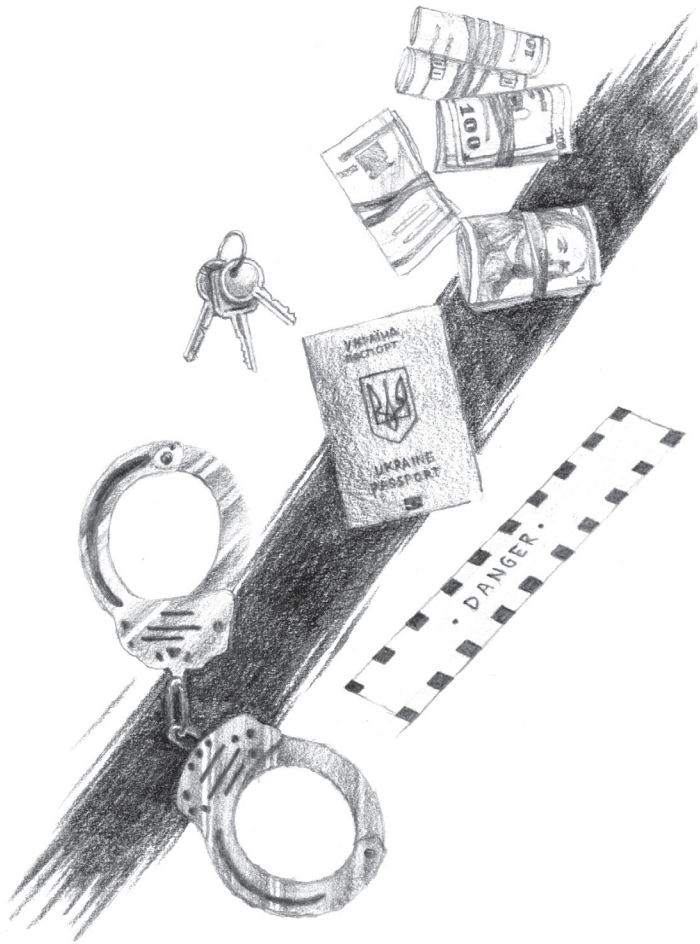
Із завзятими бувальцями
Шукаємо зачіпки пальцями.
Спонукає верхів'я рухатись,
Притулитись і звузитись.

Жага підкорити висоту.
По вертикалі себе тягну,
Я в підвішеному стані,
Перебуваю на грані.

Наснаги мені й везіння,
Спорядження для скелелазіння,
Бодай сил до рук,
Аби не зависнути, як павук.

Моя нагорода – верхів'я,
На якому пташине пір'я.
Камінь із душі впав,
Я стяг на вершині здійняв!

Гайда в гори!
Краєвидні простори!
Кожне сходження,
Як переродження!

СКРУЧЕНІ КУПЮРИ

Скручені купюри, паспорт, ключі,
Силові структури, обшук уночі.
Удар по печінці, допит без зупину,
Погрози жінці, пророцтва, що загину.

Хруст кісток, тіло видає викрутас,
Випитують без помилок словниковий запас,
Металеві зап'ястки, руки за спину,
Тім пастки, хто малював картину.

Женуть, як пса. Г'єґекає охоронець.
Тарілка вівса, побачимо, хто переможець.
Не будь пригніченим, накивай п'ятами,
Пройди непоміченим повз людей з автоматами.

Потрібен моветон і гостра заточка,
Щоб перейти кордон, де є своя точка,
У серці щем, бо звідси родом.
З осіннім дощем ти повернешся згодом.

Із гущі народу
Дай слову ходу!
Із гущі народу
Дай слову ходу!

СОН СКРИПАЛЯ

Наснився сон мені:
Відірвавшись від землі,
Побачив картину –
Розкішную калину.

Дівчат увінчаних красою,
Умитих ранньою росою,
Із стрічками червоними,
Збирали квіти горами.

А чорні брови, карі очі,
Усміхнені були дівочі
І залицялись парубки,
І дарували їм хустки.

У хаті було затишно й чисто,
Жіноцтво одягало намисто.
І довгий стіл на всю родину,
Усі нагодовані у свою годину.

І кожен коваль щастя був,
Бо чоловік підкову гнув,
Хто працюювятий був усім
І будував свій власний дім.

На вечорниці бігали дівчатка,
Прохали дозволу в мамці й татка,
Там грали в ігри й співали,
А хлопці усмішкою догоджали.

У колисках підросли малюки,
Їм колискові співали жінки,
Козак, прийшовши з походу,
Обцілував дитя за вроду.

Ходили чумаки по сіль,
А вечорами звідусіль
Лунала пісня запальна,
Гуртом співалась і не одна.

На Січ мужчини від'їжджали,
Там козаками вони ставали,
Там честь і воля панувала
І гарна вдача їх чекала.

І пригадалось про шаблі,
Що били покидька в ті дні
З клейнодами і вигуком «Гайда!»,
А ворог німів, почувши ці слова.

І не було в нас чужаків,
Чавила булава тих жуків
І був звитяжний гонор,
Розбитий чорний ворон!

Аж раптом: «Б-о-о-о-м!» –
І покотом мій сон,
Розплющив очі навмання
Такі-от справи на рання.

СОРОЧКА

Ще з дитинства на плечі лягла
Білосніжна сорочка з рукавами.
Почувався в ній, як гора,
Що стояла під чистими хмарами.

І у вирі подій чувся рик,
Що кружляв відлунням з Трипілля.
Кожен день, місяць, рік
Пізнавала сорочка довкілля.

Коли свято сорочці траплялося,
Чистив, прав і прасував,
Коли лихо їй ставалося,
Згодом латки нашивав.

Вишивати колір над душею
Буду завжди, поки живу.
Головне, що рукою своєю
Вишиваю, отже, люблю!

Коли свято буде в домі,
І зберуться рідні мої
І в кожного чисті, прозорі
По святковому сорочки.

Коли труднощі будуть у долі,
З перепонами в житті,
Сорочка груба доволі
Сила в ній, у шитті.

З перших днів себе прирік
До зносу сорочку носити.
Кожен день, місяць, рік
З нею мені не тужити.

Ще з дитинства на плечі лягла
Білосніжна сорочка з рукавами,
Вишиванкою зветься вона,
Як приємно під чистими хмарами!

Вишиті з ниток хрести,
Білі, чорні, червоні,
Які по життю нести,
Вірю сили не кволі!

СРІБНА СЕРЕЖЕЧКА

Сіроманець у пашу
Прихопив здобичі,
У лігво-хашу
Тягне поночі.

Місяць золотавий,
Задира шабlistий,
Яскравий,
Гонористий.

З темряви в днину,
Випустивши звіра...
Перекид у людину,
У поміч віра!

Я з простолюду –
Хлопцюга
Був і буду –
Вовцюга!

Срібна сережечка,
Нутро козацьке,
Щаслива стежечка,
Серце хвацьке!

СТОЮ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Бентежать душу події,
Коли в гості прийшов ворог.
Він хоче руйнувати мрії
І пропонує морок.

Військові погляди холодні,
Спрощена мова без зайвих слів,
У руїнах мешканці голодні –
І не почути солов'їний спів...

Війна, жорстока сила,
Хоче застати зненацька,
Бажає спалити крила
Для неї жертва, то цяцька.

Стою на своїй землі,
Відчуваю міцну опору,
І злість моя при мені
На тих, хто по трупах іде вгору!

З прапором на шевроні,
На ґрунті моєї землі,
І без підмоги на кордоні,
Тут гаряче, як у печі!

Накази некореговані,
Нам самим визначати маршрут.
Набої припасовані –
Буде загарбнику скрут.

Приклад уперся в плече,
Даю чергою постріл,
Хоча нова рана пече,
Артобстріл триває поспіль.

Потертий жилет броньований,
Мокрий одяг маскувальний,
На рукаві тризуб гаптований,
І короткий сон провальний...

А за мить, знову на чатах!
Сфокусований погляд у вир,
Уночі ворог бере в лещата,
Але ми здобудемо мир.

Я народився при світлі –
Це пружні м'язи і нерви,
Мої дерева плідні,
І дух мій має резерви.

СХОДИ НА ВИХІД

Раніше вільно ходив по землі,
Тепер вона моя стеля,
У бомбосховищі в імлі
Існую... і це моя оселя.

Подушка, матрац на бетоні,
Чотири стіни довкола,
Чорні оксамитові долоні,
Ппульсують снарядів соло.

Вітаючи з Новим роком,
Замість прикрас – колючий дріт.
Тут не стати пророком,
Блукаючи підвалами, як кріт.

Сходи на вихід по коридору,
Спокійною ходою,
До собору на гору,
Штовханина з ордою.

У підземеллі, на дні,
Без сонячного проміння,
Немає затишку рідні,
Із часом непорозуміння.

Коли потрапив у низи,
Я біг до напису «вхід»,
Поставивши на терези,
Чи сходи вниз рятують від бід.

До мене підземник підсів
І сухо промовив у скроню:
«Я тут без сонця захворів,
А ти обирай інакшу долю».

Осколки вибуху – це маячня,
Він далі розмову вів,
Ти хочеш іти в небуття
І тут я прозрів...

ЧОТИРИ СТИХІЇ

Чотири стихії існують в сузір'ях:
Вода, вогонь, земля, повітря.
Кожне з них тихе, спокійне
І навпаки бурхливе й агресивне.

Вода прозора, чиста тече
І тихий штиль блакить несе,
Аж раптом шторм, тайфун, переворот
І може статися всесвітній потоп.

Вогонь горить і випромінює тепло,
Багаття світить зігріває ніжно,
Та за секунду полум'ям пожежним
Усе до вугілля спалить він необережним.

Земля вона простора й широка,
Як добре по тобі ходити й творити,
А землетрус трясє й розриває ґрунт,
І все в руїнах, наче стався бунт.

Повітря легкий приємний вітерець,
Що прохолодою навіює в спеку,
Із чорних хмар б'є лютий грім,
Розбило навпіл дерево й дім.

Я НЕ ЗАГИНУ

Хоч, говорив нам капелан:
«Моліться і буде спасіння...»
Та якщо потраплю в капкан,
То це для мене потрясіння.

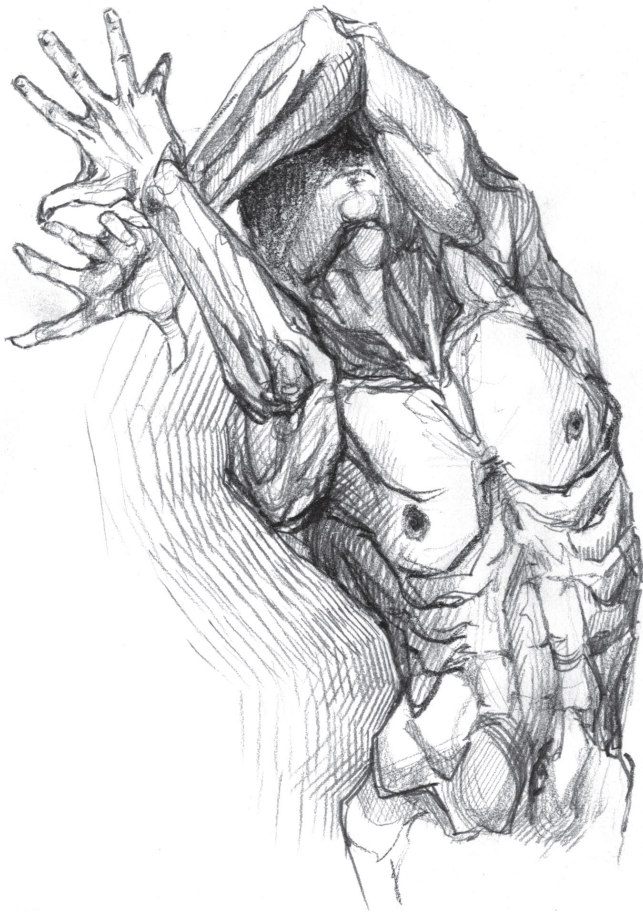
Якщо не ти, тоді тебе.
У мене вибору немає.
Моє положення хитке:
У панцернику+, хилитає.

Не до молитви, Отче,
Зараз часу немає на це.
Мені б вийти з пастки конче,
Прорвати вороже кільце.

Усе відбулося швидко:
Колонну техніки підбито.
Іван закричав: «Дідько!
Нам дорогу вперед перекрито!»

Вогонь – стихія пекельна,
Яка спалює все на шляху,
Башта стала смертельна,
Хто встиг, той вискочив за броню.

Відстрілюючись, ми бігли
І думали: «Хто нас продав,
Адже наші маршрути
Лише майор знав».

Мені не підірватись на розтяжці,
Бо не зберуть моїх кісток,
Осколки пролітають,
Пильною наступний крок.

Життя після смерті?!
Може воно і є...
Іван, механік у коловерті,
Джгут на ходу передає.

Не поспішаю я на небеса...
Мені там нічого робити.
Мої розпачливі слова:
«Я не бажаю в полоні гнити!»

Достобіса! Я не загину!
Буду жити на зло ворогам!
Гнати по полю без зупину,
Ще передам вітання батькам!

Я ПОВЕРНУСЬ

Забувши м'яку постіль
І хатній халат,
Ковтаю повітря поспіль,
І замість дівчини бушлат.

Холодно до кісток,
У кишені твій малюнок
І декілька пелюсток,
І вишитий візерунок...

На уламках літака,
Заскоруглою рукою,
Напишу слова:
«Я повернусь і буду з тобою».

Намотую бинт на кулак,
Адреналіновий синдром,
Атрофовані чуття до атак,
Гарматне м'ясо й полігон.

Раніше був не таким,
А зараз сам собі не належу.
Тримаю порох сухим,
Чекаючи на пожежу...

Гурт розбито на частини,
Відпрацьовуємо завдання,
Малюємо свинцем картини
З небезпекою перетинання.

Куди подівся героїзм?
На зміну приходить обачність.
Після бою бійці без харизм,
Хто вижив, воркують вдячність.

ДУШ

Після праці повернувшись додому,
Хочеться зняти напругу і втому.
На тебе у ванній душ чекає,
Він з ніг до голови обмиває.

Душ води на тебе не жаліє.
Стільки – скільки хочеш тебе миє.
Весь бруд і негатив видаляє,
Від думок поганих відволікає.

Хочеш ніжності і теплоти?
Просто гарячий кран відкрути.
Хочеш освіжитись, пробудитись?
Варто холодному крану прокрутитись.

Ох, як гострих відчуттів хочеться!
Небіда – «контрасний душ» проситься.
Після нього всі кінцівки почервоніли!
Ой, мамцю, скільки сили!

Масажує шкіру і втома зникає.
Працездатність і бадьорість виникає.
Будеш свіжим, чистим після душу,
Він гартує твоє тіло і душу.

ОТЖЕ, НАКОЇВ МУЖЧИНА

Отже, накоїв мужчина –
Напідпитку сів за кермо.
Спокуса цьому причина,
От і вляпався у лайно.

Чарка оковити
У кумпанії «добре п'ється»,
А потім час хмеліти
І серце «на подвиги «б'ється».

І те що янголи – охоронці
Оберігатимуть знов...
Брехня! Сідай у сторонці,
Телефонуй – таксі замов.

Але ж ні!.. Хай йому грець!..
Сідає в авто добродій
І їде водій, як мрець
Озираючись довкола, як злодій.

Поліція. Зупинка машини.
Позбавлення водійських прав.
Спинились гарячі шини.
Закон, водія переграв.

Підписаний протокол:
«Сів за кермо в нетверезому стані».
На ранок, хоч пий валідол...
Сумління і відчай на грані.

Правило номер один:
Гульнув – ляж спати!
Громадянин,
Розум не втрачати.

СЛОВОСПІВ

Слова в собі ношу.
Гріх жалітися.
Я лиш прошу:
«Пусти погрітися,

Словоспів,
Мій щирий храм.
В тобі я душу грів.
Тобі все віддам!»

У нім, як уві сні
Інакший вимір
І оповіді – пісні
На власний вибір.

Внутрішній зір
Бачить і я зумію
Донести до людини твір,
У якому я дію.

ШАХРАЙ

Шахрай не віхоть,
Він ділянку мітить,
Де зчинить аферу,
Заманить у сферу.

Попервах він милий.
Із ним кожен сміливий.
Він проникливий, спокійний,
Як засіб снодійний.

Добрим словом зарадить,
Пообіцяє, що не зрадить,
Що згодом допоможе,
Коли буде тобі негоже.

Скаже: «Я на призволяще
Покинутий долею в хаші!
Посприяй, шановний...
Який ти жертвний...!»

... Ну, іще дай...!»
Хоч до ран прикладай.
Та у здирницькому колі –
– Шукай вітру в полі.

ПОРАНЕННЯ

Я думав гйгну! Бог із ним...
Поринув в Бйй принагідно...
Я думав – «Стерся» – менше з тим,
Все буде – «Згідно – відповідно!»

Із темряви я виніс світло.
Із панцерника витягли у ноші.
Зимове сонце світить рідно.
На нерві медики хороші.

Криваве обліпили тіло,
Зрізають причандалля,
Тут кожен знає своє діло
І не дають піти в провалля.

Серце зазнає скорочення,
Колють морфій в вену,
Як витягти мене з оточення
Вирішують проблему.

А я лежу «ні в сих, ні в тих»,
Мені паскудно – я не можу!
Від бездіяльності притих.
Я підриваюсь, а мене у ношу!

Скільки осколків в тілі
Не в змозі рахувати.
Мовчки лікарі на ділі
Взялися реанімувати.

Я древній, третій чоловік,
В думки, у мережу влажу.
Поранений серед калік
Катетр, крапельницю гладжу.

Мій виступ гоїть шви.
З гітарю виходжу з палати.
У зграї із людьми
Беруся Слово викладати.

НА ПАРКАНІ НАПИС ФАРБЮЮ

На паркані напис фарбою:
«Проголосуй за мене знов!»
Миє кров шваброю
Віруючий в політичну любов.

Стосот рук до булави
Тягнуться з піною в роті
І поки риба гниє з голови,
Ми кладем здоров'я на роботі.

Кріпаче, сучасні права
Тягнуть у рабство,
Щоб вільно жила дітвора
Створи нове братство.

Тече рікою грошва,
Це за рахунок народу,
А в простака кошту нема,
Не бачив він статку зроду.

От так і я жив – не тужив,
Одягнувши маску сміху,
До злидня, що мене кружив,
Пам'ятатиму це до віку.

ШАНОВНІ ВИСОКОПОСАДОВЦІ

Шановні високопосадовці,
У нас злидні – кору гризем!
Відповіли на це урядовці:
«Ану тихцем, є чернозем!

Йди сюди, розтака, громада!
Так, ти, кричи про мораль!»
Гукала проплачена армада:
«Це все історична спіраль!

Це все війна, епідемія!
Знизила розвиток показників!
А нам Державна премія,
Що викрили боржників!»

Покірне стадо
Суне коров'ячою ходою.
Дідуган радо
Прикрив ключицю бородою.

Він у поважному віці
Пригадує власне життя,
Як їв груші – гнилиці,
Замість м'яса шматка.

Я РОЗМЕЖОВУЮ СЛОВА

У школах – інтернатах
Нам казали про покору,
А я гойдався на канатах
Мріючи пробитись вгору.

Лукаві педагоги вчили:
«Смиренний, ти слимак».
Щоб помсту в собі чавили,
А я розрізняв, бо не кріпак!

Тлумачили, що бунтар –
Негідник, волоцюга
І перегній його нектар,
У нього чорна смуга.

Не слухав я таких викладачів,
Що речили «праведні слова»,
Бо біля підступних слів
Ховалася брехня!

Я розмежовую слова,
Як сіроманець жертву.
Скінчиться люта зима.
І підлатаю шкіру потерту.

ПОЕТИЧНИЙ СВІТ Дмитра Лінартовича

Знайомлячись із поезіями Дмитра Лінартовича, мене весь час не покидало відчуття того, як не просто йти в літературу людям, які вже мають ім'я в культурі як такі. Це й стосується київського актора та декламатора, автора й виконавця власних музичних творів та «українського голосу» різноманітних англомовних відео. Адаже чимало з тих людей, які візьмуть до рук цю першу поетичну книжкову ластівку вже зрілого митця, знають Дмитра Лінартовича у вищезазначених іпостасях. Ось і я, проглядаючи поезії, безперечно, талановитого виконавця, подумки думав: «А який же ти поет? Чи здивуєш, чи зацікавиш як на сцені, чи зможеш викликати емоції в читача, як у глядача та слухача?»

Не буду далі інтригувати тих, хто знайомиться із цими рядками, а зазначу просто: Господь і батьки виявилися щедрими на таланти для Дмитра. Бо глибоко переконаний, що в нашу літературу прийшов ще один поет. Відкрив її двері не сором'язливим початківцем, а зрілим мужем. Між іншим, як і належить молодшому лейтенанту ЗСУ, який громив рашистів і в Соледарі, і на Херсонщині, і на Бахмутському напрямку.

Поезії Дмитра нелегкі для сприйняття. Це обумовлено, найперше, тематикою пропонованої збірки. Адаже вона про російсько-українську війну. Лексика автора проста, гірка й щемлива у своїй нехитрій виразності.

...Ну от, закінчилась війна,
Зшивають тіло лікарі.
Заштрик дарує медсестра,
Лежать на таці сухарі.

Це рядки з вірша «Медсестра». Небагатослівно, ску-
пість образів. Але могутня сила поезії постає на повну ве-
лич у цих рядках Лінартовича. Адже лише пару речень ма-
люють картину багатопланову, емоційно насичену, багату
на додаткову можливість фантазії для вдумливого читача.

Як відомо, справжнього майстра пера найперше
відрізняє притаманний лише йому стиль, образність
і техніка римування. Попри «молодий поетичний вік»
Дмитру Лінартовичу сповна характерний саме його вір-
шований голос.

Життя після смерті?!...
Може воно і є...
Іван – механік у коловерті
Джгут на ходу передає.
Не поспішаю я на небеса...
Мені там нічого робити.
Мої розпачливі слова:
«Я не бажаю в полоні гнити!»

Достобіса! Я не загину!
Буду жити на зло ворогам!
Гнати по полю без зупину,
Ще передам вітання батькам!

Це рядки з його вірша «Я не загину». Стверджую, що так би написав лише Дмитро Лінартович. І в тому додаткова цінність видання, з яким ви нині можете ознайомитися.

Поезія покликана схвилювати душу й сформувати думку стислою формою і яскравим, часом неочікуваним образом і порівнянням. Більшість традиційно шукає для цього яскраві слова й метафори, гучні порівняння та естетично довершені паралелі. Як на мене, Дмитро Лінартович пішов іншим шляхом. Його слово просте, буденне, часом навіть бруталне. Але силою свого поетичного таланту він надає йому особливої значущості й смаку. Це як окраєць чорного житнього хліба, який може бути більш смачним і запашним, аніж найвишуканіше тістечко.

У Дмитра Лінартовича є прізвисько Світ. А тепер, як на мене, він ще пропонує нам зазирнути в його поетичний світ. Світ притягальний у довершеності своєї ширості.

Фідель Сухоніс,
*шеф-редактор Всеукраїнського щомісячника «Бористен»,
голова Дніпропетровської обласної організації
Національної спілки письменників України*

Зміст

Переднє слово	3
Окопище.....	4
Алло, брате!.....	6
Бойовий офіцер.....	8
Ведмідь.....	10
8 метрів.....	12
Втрата	14
Виховник.....	16
Волонтерка	17
Довкруз.....	18
Дорога	19
Г р и п	20
Десантник	21
Журавлі.....	22
Згадай хлопцюгу.....	24
Земляче, стривай.....	25
Зореплавці у панотця.....	26
Капелан.....	28
Котиться по полю м'яч.....	30
Команда хотіла в порт	32
Курс молодого бійця	34

Медсестра.....	36
Мобілізація.....	38
Морський піхотинець.....	40
Моя подруга гітара.....	42
Народжений.....	44
На столі операційному.....	45
На флоті	47
Наша любов комета	48
Наші пращури.....	50
Нові стіни	52
Не один.....	54
Обіцянка-цяцянка	55
Ой, люлі-люлі	56
По килиму зеленому	58
По місту крокує боєць.....	59
По нічному місту.....	61
Попри хвилясту долю	62
Прости	63
Просто неба	64
Розтращені міста.....	66
С а п е р.....	67
Серденько	68

Скелелаз.....	69
Скручені купюри.....	70
Сон скрипаля.....	72
Сорочка.....	74
Срібна сережечка.....	76
Стою на своїй землі.....	78
Сходи на вихід.....	80
Чотири стихії.....	82
Я не загину.....	83
Я повернусь.....	86
Душ.....	88
Отже, накоїв мужчина.....	89
Словоспів.....	91
Шахрай.....	92
Поранення.....	93
На паркані напис фарбою.....	95
Шановні високопосадовці.....	96
Я розмежовую слова.....	97
Поетичний світ Дмитра Лінартовича.....	98

Літературно-художнє видання

ЛІНАРТОВИЧ Дмитро Костянтинович

СЛОВОСПІВ

Збірка поезій

Підписано до друку 03.10.2023. Формат 70x100/32.
Папір книжково-журнальний. Ум. друк. арк. 4,72. Зам. № 3-118.

ФОП Сисин Я.І. Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції від 18.07.2012 р. Серія ДК №4368.
32300, Хмельницька обл., м. Кам'янець-Подільський, вул. Князів Коріатовичів, 9а
Тел. моб.: 0984253404, 0501931724;
e-mail: abetka2017@ukr.net, <http://abetka.in.ua>